Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

12. Aarg. Nr. 7. *Den 1. Januar. 1863.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Halvaars-Conferencen for Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige,

afholdt i Bowery i Store Saltsøstad, begyndende Mandagen den 6te Octbr. 1862, Kl. 10 Formiddag.

(Fra „Deseret News.")

Brigham Young præsiderede.

Paa Forhøiningen vare af det øverste Præsidentskab: Brigham Young, Heber C. Kimball og Daniel H. Wells.

Af de tolv Apostler: Orson Hyde, John Taylor, Wilford Woodruff, George A. Smith, Amasa M. Lyman, Ezra T. Benson, Charles C. Rich, Lorenzo Snow og Franklin D. Richards.

Af det øverste Præsidentskab over de Halvfjerds: Joseph Young, Levi W. Hancock, Henry Herriman, Albert P. Rockwood, Horace S. Eldredge og Jacob Gates.

Af Overpræsternes Præsidentskab: John Young, Edwin D. Woolley og Samuel W. Richards.

Af Stavens Præsidentskab: Daniel Spencer, David Fullmer og George B. Wallace.

Af de præsiderende Biskopper: Edward Hunter, Leonard W. Hardy og Jesse C. Little.

Af Patriarcherne: John Young.

Hurtigskrivere: George D. Watt og John V. Long.

Conferencen kaldtes til Orden af Præsidenten.

Choret sang: „The towers of Zion soon shall rise."

Eldste John Taylor aabnede Conferencen med Bøn, hvorefter Choret sang: „All ye that love Emmanuels name."

Præsident Brigham Young sagde, at de Sidste-Dages Helliges Mission ikke vilde være tilende, for Jesus var færdig med sin; vi kunde maaskee faae en Hviletid engang imellem, men kun af kort Varighed. Jesus har beseglet sit Vidnesbyrd med sit Blod, men har endnu ikke udført alle de Gjerninger, hvorfor han sendtes til Verden, og hvor lang Tid dette vil

tage ham, veed jeg ikke; men han vil aldrig ophøre med sit Arbeide, før han har gjort sig alle Ting underdanige henhørende til denne Jord. Anførte dernæst Skriftstedet: „Søger først Guds Rige og hans Retfærdighed, og alle disse Ting skulle vorde Eder tillagte," og tilføiede, at han vilde stræbe at faae det organiseret i dets Hellighed og Reenhed. Sagde, at de Hellige skulde først og fremmest vide, at Riget er organiseret, og at de have Part i det; dette er en indre Gjerning; dernæst skulde de føle, at de elske det høiere end alt Andet. Viid da, at dette Riges Aand er vor, og at vi nyde den hver Dag. Dette er den første Lectie for Eder og mig at lære.

Naar de Hellige have annammet Evangeliet, da kommer den timelige Kamp. Vi maae reise over Sletterne, vi maae organisere Compagnier, og lad mig her spørge, hvormange forstaae at føre et Compagni over Sletterne? Uafhængige Compagnier ere almindeligviis formeget uafhængige, naar vi tage Hensyn til hvad der tjener de Hellige bedst. I et uafhængigt Compagni vil man finde en republikansk Regjeringsform, som kun kan bestaae ved Principerne Sandhed og Dyd. Omtalte sin personlige Erfaring paa Reisen med Brødrene, først til Zions Leir og senere som Anfører for Pionererne til denne Dal. Nogle kunne maaskee spørge, hvad Gavn der var ved at reise til Missouri? Sagde, at han ansaae sig tilstrækkelig belønnet ved den Erfaring, han havde vundet ved at reise sammen med Guds Prophet; Andre maatte danne sine egne Slutninger. De Hellige kunne vel forblive i England, Frankrig, Tydskland, Schweitz og Øerne i Havet og prædike Evangeliet og oprette Menigheder, men bliver Zion organiseret derved? Nei, den gjør ikke. Der findes ikke et District i hele dette Territorium, som er organiseret efter Zions Orden; men den Tid vil komme, da denne Orden skal være indført i hver Stad, By og Flække i hele Josephs Land. Han følte, det var hans Pligt, at undervise de Hellige om Nødvendigheden af at benytte det nuværende Liv ret, thi det er af ligesaa stor Betydning her som Livet i hvilketsomhelst andet Afsnit af Evigheden vilde være. De trofaste Hellige kunne være forvissede om, at den Almægtige vil give Jorden al den Frugtbarhed, som er nødvendig for deres Held og Lykke.

Præsident Heber C. Kimball gjorde nogle Bemærkninger om Nødvendigheden af bestandig at forfremmes i Guds Kundskab og sagde, at dersom en Mand er for gammel til at lære, er han ogsaa for gammel til at leve. Var Vidnesbyrd om de af Præsident Young fremsatte Lærdomme; hentydede til det første Compagnies Reise over Sletterne, og ligeledes til Zions Leir, som reiste under Prophetens Josephs umiddelbare Ledelse.

Choret sang: „O Lord responsive to thy call."

Taksigelse af Ældste Orson Hyde.

Kl. 2. Eftermiddag.

Choret sang: „Hark the song of jubilee."

Bøn af Ældste Ezra T. Benson, hvorefter Choret sang: „The glorious plan which God has given."

Ældste Charles C. Rich sagde, at han følte sig særdeles taknemmelig for denne Leilighed at samles med de Hellige i Zion. Han havde været paa Mission ligesiden han indkom i denne Kirke, og da han fornylig var i England, havde han prædiket Saliggjørelsens Evangelium for sine Medmennesker. Derpaa dvælede han ved de Principer, som henhøre til Bevarelsen af Menneskets timelige Liv.

I de henrundne Tidsaldere, eller rettere siden Apostlernes Dage, har der ikke været nogen Mand paa Jorden med Fuldmagt til at forkynde Livsens Ord, naar undtages blandt os. Himmelen er bleven betragtet som et meget fjernt Sted fra denne Klode, men da Guds Tjenere begyndte at give os Underviisning om hans Riges Principer, er den bleven bragt os ganske nær, og alle de Grundsætninger, som den Almægtige har aabenbaret, bringe os daglig Salighed. Dersom Guds Villie skete paa Jorden som i Himmelen, hvad Forskjel vilde der saa være mellem os og Himmelen? Dersom vi ikke efterleve Sandheden i dette Liv, hvad Borgen have vi for, at vi ville efterleve den i det tilkommende? Det, som ikke frembringer noget Godt i dette Liv, har jeg ingen Tiltro til i den næste Verden.

Præsident Brigham Young gav nogle lærerige Vink om Aandeverdenen. Naar vi komme der, sagde han, skulle vi være frie for Satans Magt, ja saa frie, som vi nogensinde kunne blive; men desuagtet ville vi ikke være tilfredse, thi vor Lyksalighed er endda ikke fuldkommen. Vi kunne ikke naae Fuldkommenhed, for vi atter faae vore Legemer. Fremhævede dernæst det celestiale Riges Herlighed og Skjønhed.

Senator William H. Hooper var glad ved atter at være hjemme og sagde, at han følte sig lykkelig i de Helliges Kreds. Sagde, at selv om han vidste, at der ikke var noget Godt ivente efter dette Liv, vilde han dog annamme de Principer og Lærdomme, som de Sidste-Dages Hellige troe paa. Hvad er Hensigten med vort Liv, ligefra det Dieblik vi begynde at aande? At tragte efter Lyksalighed. Gjorde derefter nogle fortræffelige Bemærkninger om Anvendelsen af vore Talenter og Nødvendigheden af at bruge vor Tid ret. Sammenlignede dette Territoriums nuværende Omstændigheder med Forholdene for tolv Aar siden; opmuntrede til at bygge videre paa den Grundvold, vi have lagt, for at vi Alle kunne erholde Gavn af vor store fælles Samvirken, og vi ville faae tusind Procent i Renter for vor havte Uleilighed; talte om Vigtigheden af at avle Bomuld, Hør og Uld, samt om Jern- og Staalproductionen i dette Territorium, og alt Andet, som er fornødent for vort Vel og vor Beqvemmelighed.

Choret sang: „Happy the man who finds the grace."

Eldste George A. Smith sluttede Mødet med Bøn.

Aftenen.

Kl. $5\frac{1}{2}$ samledes Biskopperne i Tabernaklet. Mødet kaldtes til Orden af den præsiderende Biskop Edward Hunter.

Choret sang: „Glorious things are sung of Zion."

Biskop L. W. Hardy aabnede Mødet med Bøn, hvorefter Choret sang: „How great the joy that promissed day."

Derefter forhandledes nogle Sager, betræffende de ankomne Emigranter, og Raad og Veiledning gaves dem af Brødrene, som endnu ikke havde faaet noget Hjem.

Biskop Edward Hunter holdt derpaa en Tale, der væsentlig dreiede sig om Høravling; omtalte Gavnligheden af at Enhver virker i sin Profession, og at Landmændene dyrke Hør og andre Planter, som vi have behov, paa de Steder, hvor de bedst trives. Gav gode Lærdomme om, hvorledes man skal bilægge Udestaaelser og Tvistigheder, hvorledes man skal tilveiebringe Fred og bevare gode Følelser i Israels Huus.

Eldste John D. T. McAllister kaldtes frem paa Forhøiningen og sang: „Do what is right."

Præsident Brigham Young fremstod og sagde, at han havde nogle Sager at forelægge Præstedømmet og de Hellige, og ønskede derfor, at de Tilstedeværende vilde bevare den størst mulige Rolighed, saa Alle kunde høre. Ønskede at foreholde dem Rigtigheden af, at vore Brødre veiledes i deres timelige Arbeide af Præstedømmet; talte med Varme vore Brødres Sag, som ere i Adspredelsen, og som længes efter at komme hid til Zions Land, de Helliges Forsamlingssted; sagde, at vi havde Kreaturer i tusindviis, som sværme om i vore Dale, og hvad kunne og hvad skulle vi gjøre? Fremhævede ligeledes Vigtigheden af, at vi selv producere Alt, hvad vi forbruge.

Præsident Daniel H. Wells tog til Text Joh. 9, 4. „Mig bør at gjøre hans Gjerninger, som mig haver udsendt, saalænge det er Dag; Natten kommer, da Ingen kan arbeide." Broder Wells paaviste af dette Skriftsted Nødvendigheden af, at de Sidste-Dages Hellige arbeide for dette Livs Fornødenheder.

Choret sang: „Let every mortal ear attend."

Ældste Lorenzo Snow sluttede med Bøn.

Tirsdagen den 7de Octbr. Kl. 10.

Choret sang: „Know then that every soul is free."

Bøn af Ældste Wilford Woodruff.

Psalmen „Come all ye Saints who dwell on earth" blev afsungen, hvorefter

Ældste Orson Hyde fremstod og tog til Text Matth. 13, 44. „Atter lignes Himmeriges Rige ved et Liggendefæ, skjult i en Ager, hvilket et Menneske fandt og skjulte, og gik hen af Glæde derover og solgte alt det, han havde, og kjøbte Ageren." Talte ligeledes om Tienden og paaviste Brødrenes Pligter i saa Henseende. Sagde, at vi maae gjøre vor Deel, og at vi ikke kunne vente Noget for Intet; ligemeget hvad Ageren eller Guds Rige koster, det er dog det Rige, vi længes efter; sagde, at dersom de Hellige vilde være deres Kald troe, skulde Herrens Grumheds Bæger, som har været i deres Haand, borttages for evig og derimod overrækkes Guds Folks Fjender. Det vil skee som Propheten Esaias sagde: „Du haver drukket af Herrens Haand, af hans Grumheds Bæger. See, jeg tog det Bæger, hvoraf man raver, ud af din Haand, ja min Grumheds Bægers Bærme, den skal Du fremdeles ikke drikke mere; men jeg vil give det i deres Haand, som have bedrøvet Dig, som sagde til din Sjæl: „Nedbøi Dig, og vi ville gaae over! og Du lagde din Ryg som Jorden og som Gaden for dem, der gik over."

Ældste Amasa M. Lyman holdt dernæst en fortrinlig Tale over aandelig og legemlig Udvikling; sagde, at han havde været paa Mission, men følte ikke som han var bleven løst fra samme, da han anseer hele sit Liv som en uafbrudt Mission. Han vilde udlede sin Text af den Mængde Hellige, som sad foran ham. Hvorfra skriver sig denne blandede Skare? spurgte han. Den blotte Indsamling udvikler ikke vor Aand; den skjærper ikke vor Dømmekraft eller oplyser vort Sind; men for at denne Oprettelse af et nyt Samfund kan gjøre nogen sand Nytte, bliver Evangeliet forkyndt. De Hellige maae tilegne sig Kundskab om Gud i deres eget Hjem; de behøve ikke at drage ud til fremmede Lande for at lære den Almægtige at kjende. Dernæst fremhævede han den rette Maade, hvorpaa Kundskab om Sandheden kan erholdes. Den Maade, han havde anvendt, var, at han begyndte at leve i Verden uden at trættes med Nogen, og hans Efterlevelse af Evangeliets Love havde bevaret ham fra al Kiv med

hans Hustru, hans Børn, hans Brødre, hans Naboer og alle Mennesker. Derved havde han faaet et factisk Beviis for, at Saameget af Evangeliet var sandt. Omhandlede Menneskets Opdragelse og aandelige Udvikling, samt Nødvendigheden af at arbeide for Guds Riges Opbyggelse. Formanede de Hellige at leve saaledes, at den Hellig-Aand ikke blot skal besøge dem engang imellem, men at den kan boe hos dem bestandig. Ønskede at minde Søstrene om, at naar de lære deres Børn Sandhedens Principer, begrunde de for endeel deres fremtidige Skjebne i den Lyksalighed, Herlighed og Velsignelse, som vi Alle tragte efter, og det er vort Privilegium at virke for denne store Gjerning, indtil utallige Millioner af Jordens Børn have samlet sig om Kong Immanuels Banner.

Choret sang: „On the mountains top appearing."

Taksigelse af Ældste John V. Long.

Kl. 2 Eftermiddag.

Choret sang: „O God, thou great, thou good, thou wise."

Bøn af Ældste Franklin D. Richards.

Choret sang: „Ye wond'ring nations now give ear."

Ældste William C. Moody gav en kort Skildring af sin seneste Mission i Europa og hans Erfaring i Christi Kirke. Gjorde nogle Bemærkninger angaaende Nødvendigheden af, at de, der have Midler, hjælpe til at udfrie de Fattige fra den gamle Verden.

Præsident Brigham Young bemærkede med Hensyn til de Fattige, at dersom Nogen vilde kjøbe hans Eiendomme, der bestaae af Møller, Huse og Jorder, til halv Priis, vilde han skjenke hver Skilling til de fattige Helliges Indsamling. Nogle ville maaskee sige, at han trygt kan gjøre dette Tilbud, da Ingen er istand til at kjøbe hans Eiendomme, men han var overtydet om, at Herren ligesaa let kunde opreise en Kjøber til disse Ting, som han havde gjort ham til Eier af samme. Nogle Ældster ere meget begjerlige efter at komme paa Mission, men det falder dem aldrig ind, at det er deres Pligt at indsamle de Fattige og bidrage til Zions Opbyggelse. Hentydede til det Vedvarende Emigrationsfond og de Principer, hvorpaa det var oprettet, og sagde, at de Brødre, som staae i Gjeld til samme, skulde gjøre Alt hvad de formaae, for at afbetale den, saa Præsidentskabet kunde sættes istand til at sende Pengene til Liverpool for at hjælpe Andre hjem. Talte om den Almægtiges Handlemaade med de Hellige, da de først nedsatte sig her; da de vare blottede for Alt, lod han Guldet blive opdaget i Californien, hvilket bevirkede en uhyre Emigration fra de østlige Stater; disse guldsøgende Udvandrere bragte med sig store Masser af Klæder og andre Fornødenheder, som de solgte her billigere end i St. Louis. De Sidste-Dages Hellige skulde erindre det Skriftsted: at „den, som giver til de Fattige, laaner Herren," thi det er sandt. Det er vor Pligt at gjøre Alt hvad vi kunne for at indsamle de Fattige. Sagde, at Herren iagttager alle Menneskenes Handlinger og udleder gode Resultater deraf; henledede Opmærksomheden paa det Skriftsted, som siger, at „de skulle komme med Graad, og med megen Naade vil jeg fremføre dem; jeg vil lede dem til Vandbække paa en ret Vei, de skulle ikke støde sig derpaa, thi jeg er Israels Fader, og Ephraim er min førstefødte Søn." Ligesom Joseph var en Frelser for sin Faders Huus, saaledes skal Ephraim være for Israels Huus, og af denne Forsamling, som jeg her skuer, sagde han, ere ni Tiendele Ephraimiter, ja jeg tør sige 999 af hvert Tusinde. Ephraims Sæd skal indsamles først, derefter de øvrige

af Israels Sæd, indtil de Alle ere indsamlede fra Jordens Nationer. Det er aldeles taabelig at troe, at der findes Jøder i denne Kirke, thi de ville ikke troe Evangeliet for Nærværende; de befinde sig i samme Omstændigheder som Cains Efterkommere: de kunne ikke indkomme i Kirken, før alle de øvrige af Israels Sæd have annammet Evangeliet og erholdt sine Velsignelser; da først kommer Touren til dem. Lad os ikke være ængstelige for vore Prøvelser, men hellere beslutte at overvinde dem. Sagde, at han tidligere havde været vant til at bruge Tobak, men at han nu havde aflagt den; han drak heller ikke Viin, Rum, Brændeviin, Thee eller Kaffe, og han følte sig i den Grad bedre tilpas ved sin Afholdenhed, at han vilde anbefale Andre at følge hans Exempel.

Ældste John Van Cott sagde, at han erkjendte sine Svagheder, samt sin Ufuldkommenhed til at undervise de Hellige uden Guds Aands Bistand; desuagtet følte han sig lykkelig ved atter at være hjemme og endnu engang at nyde Guds Folks Selskab i Zion; kastede et Tilbageblik paa sin Erfaring i denne Kirke; bevidnede Evangeliets Sandhed og sagde, at han længe havde seet, hvorledes Gud paavirker Menneskenes Hjerter til hans Børns Vel; gav en kort Beretning om sin Erfaring paa sine Reiser i Skandinavien, under sin sidste Mission dersteds.

Choret sang: „Glory to God on high."

Ældste William W. Phelps sluttede Eftermiddagsmødet med Bøn.

Kl. 5½ Aften.

En Conference af Overpræsterne afholdtes i Tabernaklet om Aftenen under Ældste John Youngs Præsidium; de Fleste af Præstedømmet vare nærværende.

Forsamlingen aabnedes med Sang af Choret: „Sweetly may the blessed Spirit."

Raadgiver Woolley opsendte Aabningsbønnen, hvorefter Sangen: „Lift up your heads ye scattered Saints" blev afsungen.

Præsident John Young sagde, at han glædede sig i de Helliges Samfund, og i det hellige Evangeliums Velsignelser, hvilket er aabenbaret til de Hellige. Han vidste, at Præstedømmet atter var gjengivet til Menneskene, og at Herren havde udrakt sin Haand for at opreise sit Rige. Han gik derpaa over til Forretningssagerne, hvilke affærdigedes i nogle faa Minutter, hvorefter hans Raadgiver

Biskop E. D. Woolley gjorde nogle Bemærkninger om de Pligter, der paahvile Præsidenterne og Skriverne for Mass-Qvorumerne med Hensyn til de halvaarlige Rapporter.

Biskop Lorenzo D. Young glædede sig over det Privilegium at være samlet med Overpræsterne i en saadan Conference som denne. Han havde altid syntes, at hver Conference, han havde bivaanet, var den bedste, og netop det samme syntes han nu om denne.

Præsident John Young anførte Skriftstedet: „Hvorledes skulle vi undflye, dersom vi ikke agte paa saa stor en Salighed?" og udledede nogle særdeles passende og træffende Bemærkninger heraf. Bevidnede, at vi leve paa den Dag, Johannes den Aabenbarer talte om, da Engelen skulde flyve igjennem Himmelen med det evige Evangelium, der skulde forkyndes for alle dem, som boe paa Jorden. Omtalte sin Ankomst til disse Dale for femten Aar siden, og glædede sig over det Held, som siden den Tid havde ledsaget dette Folk. Med Hensyn til de patriarchalske Velsignelser sagde han, at han kunde bevidne Sandheden af sin Broder Brighams Bemærkninger om Ephraims Blod, thi blandt alle dem, som han havde

beseglet Velsignelser paa, vare kun To af Ismaels Stamme, nogle Faa af Manasses og Resten af Ephraims.

Ældste George D. Watt gav en kort Skildring af Guds Riges timelige og aandelige Organisation i disse sidste Dage.

Ældste James McAllister sang: „O Zion."

Bøn afholdtes af Ældste Wilford Woodruff.

Onsdagen den 8de Octbr. Kl. 10.

Choret sang: „Jesus, thou allredeeming Lord."

Bon af Ældste Amasa M. Lyman.

Choret sang: „The glorious Gospel light has shone."

Ældste Orson Hyde blev opfordret til at foreslaae Kirkens Authoriteter til Opholdelse som følger:

Brigham Young, Præsident over Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige; Heber C. Kimball som hans første, og Daniel H. Wells som hans anden Raadgiver.

Orson Hyde, Præsident for de tolv Apostlers Qvorum, og Orson Pratt, sen., John Taylor, Wilford Woodruff, George A. Smith, Amasa M. Lyman, Ezra T. Benson, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow, Franklin D. Richards og George Q. Cannon som Medlemmer af nævnte Qvorum.

John Smith, Patriarch for hele Kirken.

Daniel Spencer, Præsident over denne Stav af Zion, og David Fullmer og George B. Wallace hans Raadgivere.

William Eddington, John V. Long, John L. Blythe, George Nebeker, John T. Caine, Joseph W. Young, Howard O. Spencer, Claudius V. Spencer, Thomas B. Broderick, James H. Hart, John Squires og William H. Folsom som Medlemmer af Høiraadet.

John Young, Præsident for Overpræsternes Qvorum; Edwin D. Woolley og Samuel W. Richards hans Raadgivere.

Joseph Young, Præsident for de øverste syv Præsidenter for de Halvfjerdsindstyve, og Levi W. Hancock, Henry Herriman, Albert P. Rockwood, Horace S. Eldredge, Jacob Gates og John Van Cott som Medlemmer af det øverste Præsidentskab for de Halvfjerdsindstyve.

William Squires, Præsident for de Ældstes Qvorum, og James Smith og Peter Latter hans Raadgivere.

Edward Hunter, præsiderende Biskop, og Leonard W. Hardy og Jesse C. Little hans Raadgivere.

Samuel A. Moore, Præsident for Præsternes Qvorum, og Richard W. McAllister og George Openshaw hans Raadgivere.

McGee Harris, Præsident for Lærernes Qvorum, og Adam Speirs og David Bowman hans Raadgivere.

John S. Carpenter, Præsident for Diaconernes Qvorum, og Samuel G. Ladd og Warren Hardie hans Raadgivere.

Brigham Young blev foreslaaet som Forvalter for Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige.

Daniel H. Wells, Overopsynsmand for de offentlige Arbeider.

William H. Folsom, Kirkens Architekt.

Brigham Young, Bestyrer af det Vedvarende Emigrationsfond, bestemt til de Fattiges Indsamling.

Heber C. Kimball, Daniel H. Wells og Edward Hunter hans Medhjælpere og Agenter for nævnte Fond.

George A. Smith, Kirkens Historieskriver og General-Registrator, og Wilford Woodruff hans Medhjælper.

Ovenstaaende Qvorumer og Authoriteter bleve hver for sig voterede for og eenstemmig opholdte af Conferencen.

Præsident Brigham Young sagde, at ingen Mand havde Ret til at spørge om

han vilde falde fra eller ikke; ingen Sidste-Dages Hellig burde sporge hvad den Almægtige har bestemt med ham, naar han er indkommen i Guds Rige. Han havde gjort nogle Bemærkninger om Blodet eller Menneskenes Slægtlinie, og han vilde endvidere bemærke, at der var meget Faa i Kirken, som havde Judæ Blod i sine Aarer, men disse Individer kunne ikke blive bestaaende, medmindre dette Blod bliver udrenset af dem; dersom de ere trofaste, vil den Hellig-Aand komme over de Ismaeliter, som Broder John talte om, og ligeledes over dem af Juda, og den vil luttre og rense Blodet i deres Systemer.

(Fortsættes Side 106.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Januar.

Ligegyldighed ender med Frafald.

Kirkens Historie giver os mange Beviser paa ovenstaaende Sætnings Sandhed. Mange Mennesker, som have noget Godt i sig, komme ind i denne Kirke, maaskee af Kjærlighed til Sandheden og med det Haab, at de kunne erholde Tilgivelse for sine forbigangne Synder, og faae Kraft til at forsage alleslags Daarskaber paa engang — med andre Ord: de stole formeget paa Aandens rensende Egenskaber, hvilken de troe aldeles vil forandre deres Natur, uden nogen Anstrengelse paa deres Side. For en kort Tid ere de særdeles lykkelige; men efterhaanden slappes deres Iver, tidligere Fristelser faae atter Indflydelse over deres Sind, og om de end ikke strax hengive sig til sine gamle Synder, blive de i ethvert Fald lunkne og ligegyldige.

De Hellige klynge sig i Almindelighed med større eller mindre Tillid til enkelte Personer, og endskjøndt det vilde være formeget at sige, at ikkun gode og retskafne Folk komme ind i Kirken, paastaae vi dog med Frimodighed, at ene og alene disse udgjøre Kjærnen af Guds Folk, medens alle de Andre kun ere som Leerklumper, der hindre Hjulets Fremrullen.

For vort Vedkommende er det en ligegyldig Sag, hvad Stilling og Rang en Person har indtaget i Verden, enten han var høi eller lav, riig eller fattig, saalænge han vandrer retskaffent for Herren. Ingen kan fælde en retfærdig Dom efter det ydre Skin alene, uden tillige Guds Aand understøtter og bekræfter Ens Formodninger. Hykleri er et himmelraabende Onde — et Onde, som i sin Natur er beregnet paa at skuffe og bedrage, medens den, der behersTes af denne lastværdige Tilbøielighed, ved sammes Hjælp skjuler sin Nedrighed i Fromhedens Kappe, eller som en berømt Forfatter etsteds siger: „stjæler Himmelens Klædning for at tjene Djævelen dermed."

Da vi ikke kunne bedømme Tankens Hemmeligheder eller Hjertets skjulte Raad hos et Menneske, før vi ved vor Erfaring have prøvet ham, kunne vi ikke sige Noget imod Nogen, før han ved sin daglige Vandel har godtgjort, at hans Hensigter og Bestræbelser ere rene; men vi ansee det som en stor Mangel paa Viisdom at lade vor Erfaring være ubenyttet, og vi ville aldrig anbefale Folk til Optagelse i denne

Kirke, naar vi paa samme Tid have al Grund til at troe, at de ere Overtrædere og fordærvede i Hjertet.

Det er ofte meget vanskelig at oprykke Klinten uden at beskadige Hveden med det samme, eller med andre Ord: naar Nodvendigheden byder at udelukke uværdige Medlemmer af Kirken, er undertiden Manges Sympathier saa indgroede i disse, at det fremkalder en Rystelse som om Sjæl og Legeme skal skilles ad at udkaste Overtræderen.

Vi have for lang Tid siden gjort os det til Princip, ikke at have mindste Sympathi eller Samfund med Overtrædere, og vi tør frimodig anbefale denne Leveregel til alle de Hellige, da vi ere overbeviste om, at de bedste Resultater ville flyde deraf. Vi opfordre vore Brodre af Præstedømmet i denne Mission til at vaage over de Hellige som troe Hyrder, paa det at I paa den tilkommende store Regnskabsdag maae befindes at have forvaltet med Redelighed det Hverv, der var Eder overdraget.

Store Begivenheder forestaae, ja finde daglig Sted paa Jorden — Begivenheder, som have umiddelbar Indflydelse paa de Hellige og deres fremtidige Skjebne. Gamle Babylon bliver mere og mere splidagtig med sig selv, og Prophetierne om Guds Rige i de sidste Dage, baade ældre og nye, opfyldes synligt for vore Dine, og hvis der nogensinde var en Tid, da de Hellige skulde holde sig nær til Herren deres Gud, da er det nu.

Med dem, der elske Synden, have vi intet at skaffe; men til dem, som søge Herren og hans Tjenere for at erholde Frelse, som ønske at tjene ham af deres hele Sjæl, og som have Tro paa de Ældstes Vidnesbyrd — til dem sige vi: Lev efter de Principer, I have annammet, og vor himmelske Fader vil forøge Eders Velsignelser og Eders Glæde mangfoldig; men dem, som spille Hellige for et Syns Skyld, eller for timelig Vindings Skyld, eller som have tabt deres første Kjærlighed for Sandheden og ere faldne tilbage til Synd og Ugudelighed — alle Saadanne beklage vi af vort ganske Hjerte og advare dem paa det Indstændigste at forsage det Onde og gjøre Opreisning hos Alle, der maatte have lidt ved deres Overtrædelser, og bede Gud om Tilgivelse med et sønderknuust Hjerte og en angergiven Aand. Ogsaa til alle Lunkne i Christi Kirke ville vi sige: Vaagn op af Eders Sløvhed og Lunkenhed, at I ikke skulle ende med Apostasi og evig Elendighed.

Vi ønske, at Brødrene ville handle efter disse Vink og tillige med Ufortrødenhed advare Folket om de forestaaende Ulykker, hvormed den Almægtige vil hjemsøge Nationerne, og bære et troværdigt Vidnesbyrd om de Retfærdiges Velsignelser og deres Elendighed, der forspilde deres Frelse. Glem ikke, at den Mand eller Qvinde, som har indgaaet Pagter med Herren at ville tjene ham, og siden bliver kold og mørk i Hjertet og ligegyldig forkaster Præstedømmets Raad, den Mand eller Qvinde er paa den lige Vei til Frafald og vil styrte sig i Fordærvelse, hvis ikke en hurtig Omvendelse finder Sted. Vi have skrevet disse Bemærkninger for at styrke dem, der vandre paa Pligtens Sti, og i det Haab, at alle de, som ere ligegyldige for deres evige Vel, maatte være istand til at see deres sande Tilstand og tilbagevinde den tabte Aand, før det er forsilde.

Emigrationstiden nærmer sig atter, og vi haabe, at Alle, som agte at samles med de Hellige i Zion, ville frigjøre deres Hjerter for al Havesyge, hvilket er Afguds-

dyrkelse, samt al Mistillid og Misundelse, og derimod søge at pleie den fuldkomne Kjærlighed, som forjager al Mistro og Frygt.

Medmindre de, som aarlig samles til Deserets lykkelige Dale, besjæles af det ædle Ønske at ville tjene Gud og opbygge hans Rige paa Jorden, hvorledes kunne vi vente, at Zion skal vedblive at være Jordens Salt? Kun med de bedste Materialier kan den Bygning opføres, som skal hæve sig i Majestæt og Herlighed i Josephs Arveland, og hvis Grundsteen er Christus.

Det er bleven anbetroet Zions Folk at grundlægge en Regjeringsform, som sikkrer Enhver den største individuelle Frihed, som de kunne nyde, uden at det Heles Vel skades derved, og fremfor Alt Ret til at dyrke Gud efter sin Samvittigheds Bydende, saalænge denne Gudsdyrkelse ikke gjør Indgreb i Andres Rettigheder.

Med disse uskatteerlige Privilegier for Øie, bør vi forjage al kold Ligegyldighed af vort Hjerte og stræbe at elske hverandre, thi Verden hader os; derfor bør vi saameget mere søge at holde vore Principer hellige, og i Ord og Gjerning efterleve vor himmelfødte Religion.

(Fortsat fra Side 104.)

Ældste Orson Hyde fremtraadte dernæst og talte om den Hellig-Aands rensende Indflydelse paa dem, som adlyde Evangeliets Fylde.

Præsident Heber C. Kimball gav nogle Instruxer med Hensyn til Menighedernes nuværende Forhold i disse Dale og sagde, at det var de tolv Apostlers Kald at virke i Settlementerne og Zions Stave og belære de Hellige om Maaden, hvorpaa Zion skal opbygges. Dernæst sagde han, at Præsident Young og Brødrene følte til at juble Hosianna efter den Orden, som blev os lært af Propheten Joseph i Kirtland, og anmodede de Forsamlede at forene sig med ham, at han kunde lære dem den rette Orden. Den store Forsamling af Hellige reiste sig en masse og raabte: „Hosianna, Hosianna, Hosianna for Gud og Lammet, for Gud og Lammet, for Gud og Lammet, Amen, Amen og Amen!" Dette forhøiede betydelig den himmelske Lyksalighed, som allerede hvilede over Conferencen, og bragte hvert Hjerte til at juble af Fryd og strømme over af uudsigelig Glæde.

Paa Forslag af Præsident Kimball blev Conferencen hævet til førstkommende 6te April Kl. 10 Formiddag.

Choret sang den deilige Hymne: „God is my song."

Patriarch John Young blev opfordret til at slutte med Taksigelse, hvilket han gjorde som følger:

Jeg har i Løbet af denne Conference og fornemmelig siden igaar følt til at velsigne dette Folk, og jeg var ligeved at bede vor Præsident om dette Privilegium; men Aanden sagde mig, at jeg skulde blive opfordret dertil. Jeg er bleven kaldet og ordineret til at velsigne Israel, og det er min Fryd at velsigne Guds Hellige.

Jeg er af Naturen noget frygtsom, og uagtet jeg har arbeidet i Viingaarden næsten siden Kirkens Oprettelse, har jeg aldrig kunnet overvinde den Frygt, som lægger Baand paa min Frimodighed.

Jeg føler Vigtigheden af min Mis-

sion og er lykkelig ved at kunne velsigne de Hellige. Mit Bryst er altid fuldt af Velsignelser for Guds Folk — for de stakkels Pilegrime, som kjæmpe sig igjennem denne Jammerdal for at komme tilbage til vor Faders Rige, hvorfra vi engang udgik. Jeg har vædet min Hovedpude mangen en Gang med Taarer, naar mine Følelser for mine Medmennesker have overvældet mig, men paa samme Tid har jeg ikke glemt mig selv.

Jeg føler til at velsigne det øverste Præsidentskab over Christi Kirke i Israels Guds Navn, men kan den Større blive velsignet af den Mindre? Ja, han kan. Jeg vil derfor velsigne min Broder Brigham, min Broder Heber og min Broder Daniel og sige, at Guds Velsignelse skal hvile over dem i Forening med vor Herre Jesu Christi Apostler, som have været Forkjæmpere for den levende Guds Menighed, og siger, at de skulle være velsignede fra nu af og evindelig, baade med Hensyn til deres Agre og Hjorde, Haver og Viingaarde, ja disse og alle nødvendige Velsignelser skulle strømme ned over dem som Himmelens Dug. De skulle gaae frem som mægtige Fyrster, thi de ere mægtige i Herren, og jeg kan sige, at der skal ingen Ende være paa deres Tilvæxt, men deres Afkom skal blive talrig som Stjernerne paa Firmamentet og som Sandet paa Havets Bred, og den Dag vil aldrig oprinde, da der skal skee en Standsning i deres Tilvæxt, hverken i Tid eller i Evighed.

Jeg føler ligeledes til at velsigne alle de Hellige og Guds trofaste Børn. Min Broder Brigham har været som en Joseph for sin Familie og som en Moses for dette Folk i Forening med Broder Kimball, som længe har arbeidet ved hans Side. Han sagde til mig, da jeg laa dødssyg i Council Bluffs, at dersom jeg vilde staae op og gaae til denne Dal, skulde jeg leve endnu mange Aar. Er dette bleven opfyldt? Ja bogstaveligt, og jeg har nydt Velsignelser i Forening med Guds Folk.

Jeg velsigner alle de Sidste-Dages Hellige og siger til dem, at de skulle gaae herfra glade i Herren. Ja, jeg beder min himmelske Fader at velsigne Eder, thi I elske Sandheden og ere paa den rette Vei, der fører til Himmelens Fred; Livsens Flod skal tilflyde Eder, og I skulle være velsignede med Alt, hvad I ønske, ja med Mere end I kunne fatte. Den Hellig-Aand skal gjennemstrømme Eder, og den skal være som Livsens Kilde i og om Eder.

Vær ved godt Mod, mine Brødre og Søstre, vi ere Christi, og Christus er Guds. Maa Himmelens og Jordens Velsignelser hvile over hver Mand, Qvinde og Barn, som elsker Sandheden og ønsker at gjøre hvad ret er. Lad os sætte vor Lid til Gud, og Alt er vort. Lad os gjøre Alt hvad vi formaae for Israels Indsamling og Retfærdighedens Grundfæstelse paa Jorden, indtil han kommer, hvis Ret det er at regjere. Vi kunne forlade os paa, at hans Tilkommelses Dag er nær forhaanden, og salige ere de, som berede sig for samme. Jeg har frydet mig i Aanden, og som nogle af Brødrene have sagt, jeg har følt til at raabe Hosianna for Gud og Lammet evindelig. Hvorfor føler jeg saaledes? Fordi Gud har havt Barmhjertighed med os, og fordi jeg er forundt den Naade at leve i Propheters og Apostlers Dage og har seet den Almægtige samle sit Folk ud af Babylon til dette forjættede Land. Hvem kan fatte dette? Da vi forlode Nauvoo, saae vi visselig ikke de store Velsignelser, som vare os forbeholdte i disse Bjerge, men den Almægtige beskjermede os under sine Vingers Skygge, og han vil fremdeles opholde os; ja vi voxe og trives, og inden længe ville Zions Staver være ligesaa

frygtelige som en Hær under Bannere, og Guds Kraft vil hvile over hans Tjenere i en vidunderlig Grad — de skulle iføres Præstedømmets Kraft, og deres Aasyn skulle straale som Mose fordum. Lad os opholde vore nærmeste Foresatte ved vor Tro og vore Bønner, og vi skulle Alle være velsignede tilsammen fra nu af og evindelig.

Jeg skal ikke opholde Eder længere, men jeg velsigner Eder og Enhver, som har annammet Tro paa den Herre Jesus. Jeg seer Folk omkring mig, som have trodset Stormen; Sødskende, som jeg har lidt med; og jeg har seet mange Ting, som jeg nu ikke har Tid til at omtale, Ting, vedkommende Guds Riges Opbyggelse. Naar jeg skuer 15 Aar tilbage i Tiden, til den Dag da den første Conference blev afholdt i denne Dal under Skyggen af en Høstak, og seer de Velsignelser, som den Almægtige har skjenket os, føler jeg til at sige: Fremskynd dit mægtige Værk; min Bøn er, at dit Rige maa komme, og at din Villie maa skee paa Jorden som i Himmelen.

Maa Gud velsigne Eder, Sødskende, og jeg velsigner Eder Alle i vor Herre Jesu Christi Navn. Amen.

J. V. Long,
Conferencens Skriver.

Det Nye Testamentes apocryphiske Bøger.

Oversatte fra Tydsk af V. Poulsen.

(Fortsat fra Side 85.)

II. Ignatii Brev til Menigheden i Tralla.

1. Capitel.

1. Ignatius, ogsaa kaldet Theophorus, til de Elskelige af Gud vor Faders, og Jesu Christi hellige Menighed, som boer i Tralla i Asien.

2. Til de Udvalgte og af Gud Anseete, som ere komne til Hvile, formedelst Jesu Lidelser og hans Kjød og Blod, som er vort Haab i Opstandelsen.

3. Eder hilser jeg paa apostolisk Viis, og tilønsker megen Glæde.

4. Jeg har fornummet hos Eder et ulasteligt og ustraffeligt Sindelag i al Taalmodighed, ikke et paataget Skin, men naturlig Aabenhjertethed.

5. Ligesom Polybius, Eders Forstander, har underrettet mig om, da han efter Guds og vor Herre Jesu Christi Villie kom til mig i Smyrna,

6. Og vederqvægede mig, den Bundne for Christi Skyld, saa min Aand gjennem ham er kommen til Erkjendelse om Eder.

7. Derved har jeg erfaret Eders gudhengivne Villie, og fryder mig ved i Sandhed at erkjende Eder for Guds Efterfølgere;

8. Fordi I underkaste Eder Forstanderen, som er stillet over Eder, og er ham lydig som Jesus Christus.

9. Deraf forstaaer jeg, at I ikke leve efter Kjødet, men efter Jesus Christus,

10. Der for Eders Skyld er død, paa det at I kunne undflye den evige Død, I, som annammede Tro paa hans Død.

11. Derfor er det nødvendig, som I ogsaa gjøre, Intet at foretage uden efter Eders Forstanders Raad.

12. Men værer ogsaa de Ældste lydige, ligesom ogsaa Jesu Christi Apostler, der ere vort Haab og vor Tillid,

13. For hvis Efterfølgere vi ønske at blive anerkjendte.

14. Og Enhver skal ved alle Leiligheder have Ærbødighed for Præstedømmet og ære Diaconerne, som Guds Hemmeligheds Tjenere;

15. Thi de ere ikke Spise- eller Drikke-Opvartere, men Guds Menigheds Tjenere.

16. Derfor maae de vogte sig for det Onde, som for Ilden.

2. Capitel.

1. Derfor skal Enhver i Menigheden ære Diaconerne, fordi de ere kaldte til at være et Billede paa Jesus Christus. Ligesaa Forstanderen, som er et Forbillede paa Faderen. Ligesaa alle de Ældste, thi de ere Guds Raadsforsamling, en apostolisk Forening.

2. Uden disses forenede Arbeide har en Menighed intet Kald fra Gud.

3. Og jeg veed om dem Alle, at de ere eens sindede, som Eet.

4. Thi jeg har ved et Exempel fornummet Eders Kjærlighed, da jeg endnu har Eders Forstander hos mig,

5. Hvis ydre Vandel er et stort Vidnesbyrd; dog hans Sagtmodighed er hans Kraft.

6. Jeg mener derfor, at selv de Ugudelige skjælve for ham,

7. Thi selv dem, som elske ham, skaaner han ikke.

8. Endskjøndt jeg kunde ønske at skrive mere herom, vil jeg lade det være nok hermed, at jeg ikke skal synes at tiltage mig Myndighed som en Apostel, jeg, der alt er dødsdømt som en Misdæder.

3. Capitel.

1. Jeg roser mig vel af at vide Meget i Gud, men jeg dæmper mig selv, at ikke jeg skal fordærves derved;

2. Thi nu frygter jeg endnu mere, og tør ikke lytte til dem, som ophøie mig.

3. Thi de, som nu prise mig, pidske mig.

4. Jeg er glad i mine Lidelser, men veed ikke om jeg er værdig til Smerterne.

5. Thi min Heftighed for at lide seer vel de Fleste ikke, men den bereder mig megen Kamp.

6. Jeg trænger derfor til at være sagtmodig, derved overvindes denne Verdens Fyrste.

4. Capitel.

1. Kan jeg ikke skrive til Eder Noget om høie og himmelske Ting? Jo, men jeg frygter for at skade de Svage.

2. Tilgiv mig derfor, at jeg ikke vil fortørne Saadanne, som alligevel ikke kunne fatte det;

3. Thi endskjøndt jeg er bunden, skulde jeg derfor ikke forstaae de himmelske Ting, Englenes Grader og Fyrstendømmernes Beskaffenhed?

4. Baade de synlige og usynlige Ting?

5. Dog jeg er kun endnu en Lærling heri.

6. Thi Meget fattes os endnu til ikke mere at kunne affalde fra Gud igjen.

5. Capitel.

1. Jeg formaner Eder derfor hoiligen, dog ikke jeg, men Jesu Christi Kjærlighed;

2. At I kun nyde den rene evan-

geliske Føde, og afholde Eder fra fremmede Væxter, som kun er Sectisme.

3. Hine Fordærvede dække sig med Jesu Christi Navn og ville agtes for Troende,

4. Medens de blande Evangeliets Honningmost med deres dødelige Forgift;

5. Hvilken den Uerfarne lader smage sig godt, og drikker sig med Vellyst Døden til.

6. Capitel.

1. Vogter Eder for Saadanne,

2. Hvilket altid skeer saalænge I ikke ere opblæste.

3. Og lader Eder ikke adskille fra vor Gud og vor Herre Jesus, fra Eders Forstander, fra Eders Tilsynsmænd, og Eders Apostel.

4. Hvo, der er indenfor Alteret, er reen, men hvo, der er udenfor, er ureen.

5. Det vil sige: Hvo, der gjør Noget, uden Raad af Forstanderen, de Ældste og Diaconerne, har en ureen Samvittighed.

7. Capitel.

1. I maae ikke antage, at jeg veed noget Saadant om Eder, men jeg advarer Eder som mine høit Elskelige,

2. Idet jeg forud øiner Djævelens Efterstræbelser.

3. Saa iører Eder da al Sagtmodighed. Styrker hverandre i Troen, som er Herrens Kjød, og i Kjærligheden, som er Jesu Christi Blod.

4. I bør ikke have Noget imod hverandre; ingen Saadan bør findes iblandt Eder.

5. Giver ikke Hedningerne Anstød, at ikke hele Guds Menighed skal blive lastet for enkelte uforstandige Daarers Skyld;

6. Thi Herren siger, vee den — „ved hvis Daarskab mit Navn bliver lastet af Nogle." (Es. 52, 5.)

8. Capitel.

1. Tilstopper derfor Eders Øren, naar Nogen taler til Eder uden Fuldmagt fra Jesus Christus, som blev født af Maria og af Davids Slægt.

2. Han er sandelig bleven født, og baade spiste og drak.

3. Sandelig bleven forfulgt under Pontius Pilatus.

4. Og sandelig bleven korsfæstet, og døde aabenlyst for Alles Øine i Himmelen, paa Jorden og under Jorden.

5. Ogsaa sandeligen opstanden fra de Døde, opvækket af sin Fader, efter hvis Lignelse han er.

6. Efter hvilken han ogsaa vil opvække os i Christus Jesus, vi, som troe paa hans Navn,

7. Uden hvem vi i Sandhed ikke have Livet.

9. Capitel.

1. Naar derfor nogle Ugudelige i deres Vantro forkynde Eder, at Herren udstod kun en Skinlidelse, da skulle I forstaae, at deres Ord ere et Skinevangelium.

2. Hvorfor er jeg da i Lænker? Hvorfor er jeg glad ved Tanken om at blive kastet for vilde Dyr?

3. Jeg døer altsaa for Intet?

4. Sandelig, sandelig, jeg opdigter ingen Fabler om Herren.

(Fortsættes.)

Bön.

Werldarnes Konung, som thronar med ära
Högt öfwer men'skan i Gudarnes land!
Du, som regerar båd' fjerran och nära,
Mäktig med spiran, Du bär i din hand!

Skapelsens Herre, som bor uti ljuset,
Himmelska landen, der sol ej går ner!
Blicka i nåd från din glans ner i gruset!
Blicka till offret, wår andakt Dig ger!

Gud, o wår Gud, Du, som ljusen nu tänder,
Stor är den trängsel, hwaruti wi gå,
Under wår wandring till Zionska länder,
Lys oss och led oss, att rätt wi förstå

Wägen, som förer till Dig och till lifwet,
Upp till de Saligas fröjd i ditt hus!
Lys oss, o lys oss med Ordet, oss gifwet,
Fötternas lyckta, på wägen wårt ljus!

Kom med wälsignelsens löfte hit neder,
Du, som är kärleken, hör oss, o Gud!
Träd bland ditt folk, Du möts från dess leder
Här utaf bönens, af sångernas Gud!

Främja det säde, som här till din ära
Mycket skall utsås, blott Du är oss när!
Wärm det med eld — utaf Dig, af din lära!
Wattna och wårda och skörd oss beskär!

Skydda oss alla, din Kyrka bewara!
Sträck öfwer henne din wäldighets hand,
Låt dina solar, o Herre, förklara
Herrligt hwar hydda i Zionska land!

Hjälp oss i alla de wexlande öden!
Hör oss, och lyssna till bönernas ljud!
Herre! war med oss i lifwet och döden,
Du är wår seger — Du härarnes Gud!

Götheborg i November.

C. Frank.

Det aabne Polarhav, som blev opdaget af Dr. Kane, er en Folge af naturlige Love for Luftens Circulation om vor Klode. Man kunde ikke blot have forudseet, at der i Polaregnene maatte findes Vand uden Iis, men at der ved begge Poler hersker en mild og maaskee behagelig Temperatur. Hvem veed om ikke fremtidige Opdagere kunne finde nye Lande, befolkede med Mennesker, paa nævnte Strøg.

(Professor Clark.)

Contoirets Tilgodehavende den 30te Novbr. 1862.

Conferencen.	Agenten.	Boggjeld.					
Aalborg.	N. C. Edlefsen	284	Rd.	4	Mk.	6	Sk.
Aarhuus.	P. C. Geertsen	142	—	4	—	10	—
Bornholm.	P. C. Nielsen	180	—	3	—	10	—
Brevig.	C. C. Dorius	1042	—	3	—	11	—
Fredericia.	N. Johansen	„	—	„	—	„	—
Fyen.	P. C. Carstensen . . .	798	—	3	—	15	—
Gotheborg.	A. P. Søderborg . . .	322	—	4	—	11	—
Kjøbenhavn.	H. C. Jensen	57	—	5	—	„	—
Lolland.	J. Hansen	242	—	3	—	4	—
Norrkøping.	L. Nilsson	906	—	„	—	8	—
Skaane.	N. Rosengren	224	—	5	—	15	—
Skive.	C. S. Vinge	388	—	5	—	13	—
Stockholm.	N. C. Flygare	709	—	2	—	7	—
Sundswall.	A. Svedlund	160	—	5	—	7	—
Vensyssel.	H. C. Høgsted	250	—	1	—	5	—
	G. Pegau, Hamborg .	9	—	3		8	—
	Diverse Debitorer . . .	135	—	4	—	8	—
	Summa	5858	—	2	—	10	—

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorcutzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.